

K ČEMU JSOU KOSTELY?

„Kostely jsou zbytečné. Stejně do nich už nikdo nechodí.“

„Proč je nenecháme spadnout, vždyť to stejně už nikoho nezajímá!“

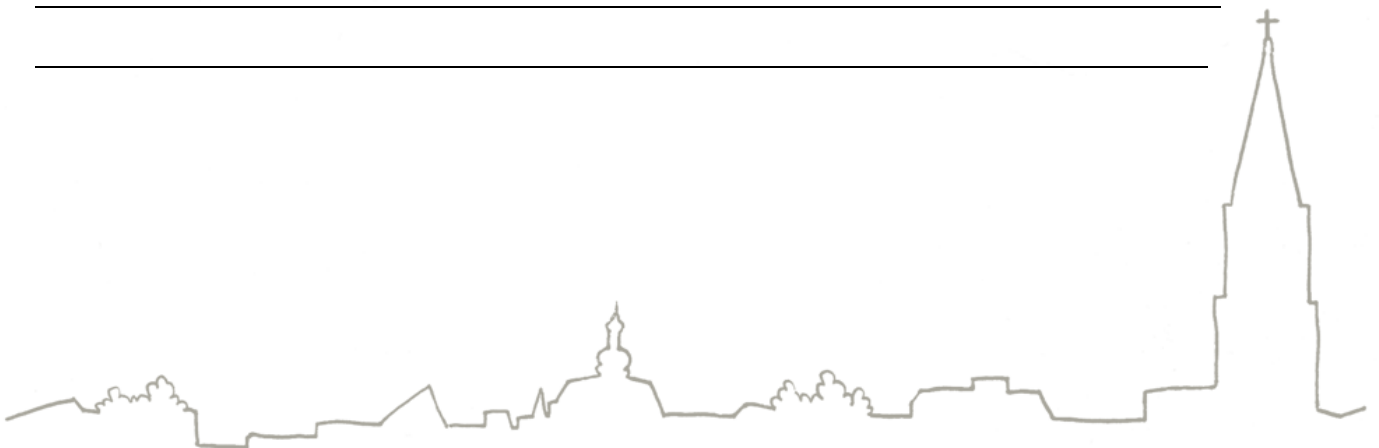
„Proč mít vedle sebe dva kostely – jeden katolický a jeden evangelický. Nestačil by jen jeden?“

Když už kostely, tak by měly být aspoň trochu moderní. Proč vyhazovat peníze na opravy zastaralých?“

„První křesťané se scházeli v domech. Proč vydávat milióny za stavbu nových kostelů?“

A jaký je tvůj názor? Liší se nebo je podobný? Uměl/a bys jej zdůvodnit?

Zeptej se průvodce, k čemu je kostel, a zapiš stručně jeho odpověď:

TEXT PRO VYUČUJÍCÍ K PRACOVNÍMU LISTU:

Potřebujeme čas, který nás pozdvihne z monotónnosti všedního dne a umožní nám uvědomit si, že člověk je více než výkon a práce. Slavnosti a svátky k tomu pomáhají. Společné jídlo a pití, vyprávění a naslouchání, hudba a tanec umožňují nahlédnout život z jiné perspektivy.

Při slavení bohoslužeb je to podobné. Také je zde slovo a hudba, mnoho znamení a rituálů, průvody a slavnostní oblečení, které vytrhují z každodennosti a spojují lidi v jedno společenství. Navíc ale – jak věří křesťané – pozdvihují člověka k Bohu, kterého vnímají jako člověka nesmírně přesahujícího a současně člověku nesmírně blízkého. Křesťané vnímají svůj vztah k Bohu jako vztah lásky, a proto projevují svou víru mnoha způsoby slavení a tak, jak nejlépe to umějí vyjádřit. Je to vlastně jejich odpověď na Boží lásku.

Ke slavení patří místo, které svou slavnostní výzdobou a uspořádáním není všední. Čím je příležitost slavnostnější a čím větší je slavící společenství, tím je takový prostor nutnější. Tak je to také u křesťanů. Křesťané v kostele však nevidí jen prostor pro slavení, ale také místo, kde je vidět, že víra není záležitostí rozumu, ale celého člověka a všeho, co umí a dokáže. Proto je kostel také prostorem, kde má místo umění. Vše, co je krásné a co člověku přináší radost a co vypravuje a o tom, co člověka přesahuje, tady může mít své místo a vytvářet posvátný prostor.

A to není všechno. Kostel je pro křesťany také místem modlitby, místem osobního setkání s Bohem. Tady se setkávají věřící, nejen aby společně slavili to, co Bůh velikého vykonal, ale také aby zakoušeli jeho přítomnost.

Šalomounova modlitba při svěcení chrámu: Chrám je úžasný, ale Bůh je ještě větší...

Ale může Bůh opravdu sídlit na zemi, když nebesa, ba ani nebesa nebes tě nemohou pojmout, natož tento dům, který jsem vybudoval? Hospodine, můj Bože, skloň se k modlitbě svého služebníka a k jeho prosbě o smilování a vyslyš lkání a modlitbu, kterou se tvůj služebník před tebou dnes modlí: Ať jsou tvé oči upřeny na tento dům v noci i ve dne, na místo, o kterém jsi řekl, že tam bude dlít tvé jméno. Vyslychej modlitbu, kterou se bude tvůj služebník modlit obrácen k tomuto místu.

1 Král 8,27nn

